

Vnaprej me je opozorila, da ne želi govoriti o odnosu s Sebastijanom Cavazzo. Z nasmeškom in kratkim odgovorom je dala vedeti, da več ne bom izvlekla iz nje, ko sem tu in tam vendarle malo podrezala. A pri drugih temah ni bilo treba prav nič vrtati.

Ajda Smrekar, ki navdušuje v Eni žlahtni štoriji in poleg drugih tudi v predstavi **Vojna in mir**, je zanimiva mlada dama in si želi, da imajo njene besede težo. Do javnosti je odgovorna, tako kot se pazljivo pripravlja tudi na vsako vlogo.

Tekst: **SONJA JAVORNIK**
Foto: **ŽELJKO STEVANIČ**

● Ali je pri vas zdaj vojna ali mir?

Naša življenja so na splošno vojne, ko se z različnimi obveznostmi prebijamo skozi dan in letamo z enega na drugi konec. Mir je, ko odklenem vrata doma in vstopim. Dom mi veliko pomeni, saj je to prostor, kjer se počutim varno in lahko ustvarjam v miru, brez motenj.

● Kako pogosto ste se selili?

V mojem otroštvu veliko. Živeli smo v Kostanjevici, v Bostonu v Ameriki, nekaj časa v Parizu, vrnili smo se v Ameriko ... Do mojega petega leta smo se selili šestkrat, potem pa smo se ustalili v Ljubljani. Neka pesem pravi, da je dom tam, kjer sem s teboj ...

● Od treh otrok ste vi najstarejši. Ali vas je to oblikovalo?

Moja sestra se je odselila pred nekaj dnevi, kar so moji starši sprejeli s smešno mero prizadetosti, ki je pri meni ni bilo. To sem tudi povedala mami, vendar je rekla, da je bilo lažje, ker sta bila dva otroka še doma. Zdaj ji je ostala samo še ena rezerva. (smeš) Moja sestra in brat sta deset in osem let mlajša od mene. Danes se ta razlika v letih sploh ne pozna, ko pa sem bila v puberteti in sem šla spat, se je na kasetarju še vedno vrtela Rdeča kapica. Težko sem se sprijaznila, ko je brat prvič odprl pivo pred starši in so oni to sprejeli brez težav. Jaz sem orala ledino.

● Verjetno je to zaznamovalo vaš značaj?

Vplivalo je na to, da sem zelo odgovorna, trudila sem se tudi, da bi bila ustrezljiva. Starši so mi vcepili etično vzgojo, pri kateri se dobro vrača z dobrim, treba je biti hvaležen in prijazen. Ko odrasteš, vidiš, da ni vedno tako in da je tudi na odrdu to lahko kdaj ovira in ne prednost.

● Pridnost je očitno za Slovence vedno pozitivna vrednota, pa čeprav

nima vedno veliko skupnega z učinkovitostjo?

Poklic od mene zahteva, da nenehno preverjam svoje vrednote. V nekem obdobju prideš do točke, ko se ti porušijo iluzije o tem, kakšno naj bi bilo življenje. A vztrajnost in odgovornost do sebe se vedno obrestujeta in prav je, da tako ravnamo tudi sicer. Sebičnosti in brezobzirnosti se je treba upreti, čeprav se to pogosto zdi brez upa zmage.

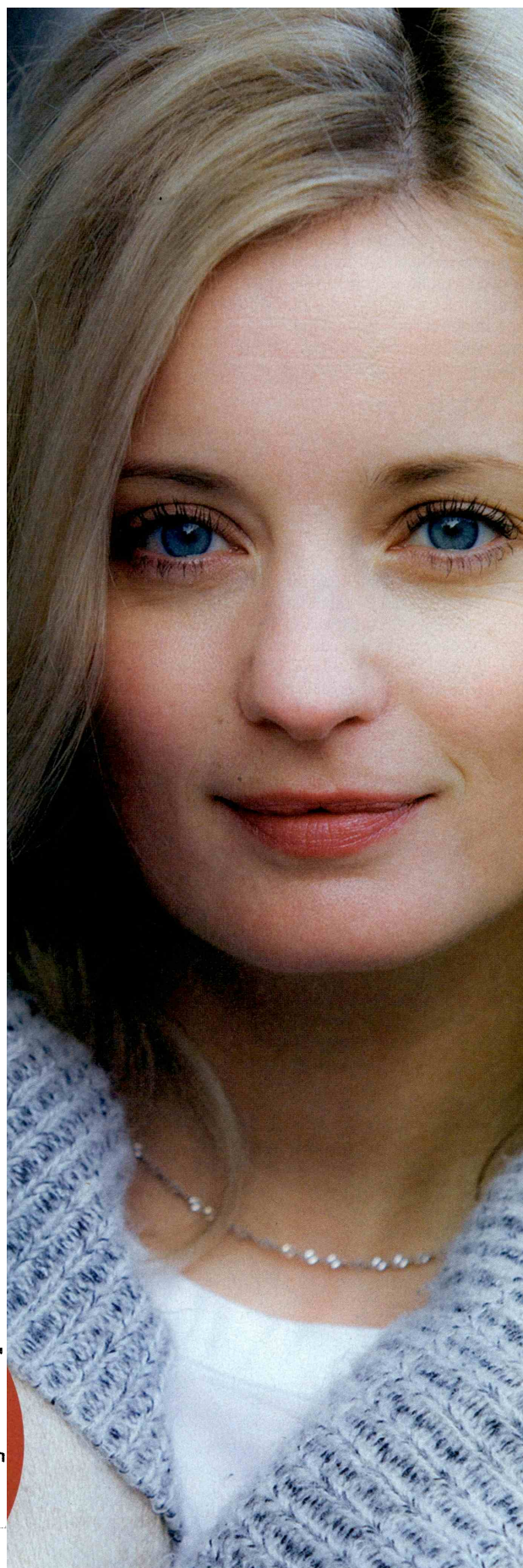
● Hitro ste postali zelo iskana igralka. Očitno se je dobro tudi vrnilo? Se vam zdi premalo?

Ne šprintam, tudi če je kdaj tako videti. Tečem na dolge proge. Sem na začetku kariere, zato grem od stopničke do stopničke. Delam tudi stvari, ki morda v javnosti niso opažene ali tako privlačne, a so morda celo pomembnejše od velikih javnih stopnišč. Sem pa tudi zelo vesela uspeha Ene žlahtne štorije, saj smo z lastnimi ustvarjalnimi silami ustvarili priljubljeno nadaljevanko o slovenskem prostoru in ljudeh za ta prostor in ljudi. Posneli smo 60 delov v vsaki sezoni, vsak del traja 50 minut, zdaj smo že v peti sezoni. Ponosna sem, da smo prišli tako daleč ...

● Štorijo ste začeli snemati, ko so številni menili, da domače serije niso zanimive za gledalce. Danes

O predstavi **Vojna in mir**:

»Kritike so zelo različne, naša predstava je dvignila veliko prahu. Gallusova dvorana v Cankarjevem domu ni najbolj naklonjena dramskim igralcem, res pa je, da so režiserja zanimale slike, freske in utrinki iz knjige. Zanimivo je, da je s to predstavo pravzaprav ustvaril vojno in mir pri odzvih

Priljubljena igralka Ajda Smrekar

je serij cel kup, tako da ste igralci postali zelo iskani ... Res je. Tudi Hollywood se od velikih filmskih produkcij preusmerja v serije. Upam, da je zdaj pri nas postavljen televizijski minimum, kar zadeva nadaljevanke, in bomo lahko delali samo še boljše stvari, za katere bomo imeli malo več časa. S tem bi se povečala kakovost. Naše televizijske hiše so dokazale, da ljudje radi gledajo slovenske izdelke. Večkrat kritike letijo na izumetničen jezik v slovenskih filmih, jaz pa mislim, da smo ob poplavi ameriške produkcije preprosto bolj navajeni na angleški jezik v filmu kot na naš. Verjamem pa tudi, da se bo to s povečanjem lastne produkcije spremenilo.

●**Ker ste v otroštvu živeli v tujini, imate verjetno do slovenskega jezika malo drugačen odnos.**

Kot majhna sem znala pogovorno angleščino, čeprav je bila slovenščina moj prvi jezik. Z mamo sem se doma pogovarjala v sloven-

ščini, z očetom pa v angleščini, vsi trije skupaj smo govorili slovensko. Otroci hitro preklaplajo med različnimi jeziki in tudi jaz nisem imela težav. Ko smo se vrnili v Slovenijo, sem še vedno govorila z očetom angleško, potem pa me je začelo motiti, ker so me sošolci in prijatelji čudno gledali. Vsi so utihnili in me poslušali z odprtimi usti, meni pa je bilo nerodno ... Oče se spominja, da sem ga začela tepsti po trebuhu, ko je vztrajal pri angleškem pogovoru, saj sem se želela pogovarjati le še slovensko. Jezik mi veliko pomeni, saj sem igralka, magisterij pa sem naredila prav iz umetniške besede. Poleg tega je jezik živ organizem v nenehnih metamorfozah, ki jim ne moreš priti do konca in se jih

moraš kot igralec truditi zasledovati in obvladovati.

●**Ali ste razmišljali tudi o avdicijah v tujini? Pred kolegicami imate prednost, saj vam je bila angleščina domača od malega ...**

Pri nas imamo odlično gledališče, ki mi zadostuje, vendar imam zelo rada tudi film. Vse nas, ki ga imamo radi, vleče v tujino, za to pa si je treba vzeti čas. Ni dovolj, da le pošlješ svoj posnetek.

●**Omenili ste, da se včasih dobro ne vrača z dobrim ... Ali ste v gledaliških garderobah že doživeli, da je starejša igralka šikanirala mlajšo?**

Zgodb o tem je res veliko, a razočaranj ne kaže pogrevati ... Pri Vojni in miru so združili ansambel Drame in MGL-ja. Ni bilo lahko, telesno in duševno je bilo naporno. V predstavi smo imeli pare, ki imajo otroke, oba starša pa sta bila zasedena od jutra do večera. Nekoč je po predstavi Pia Zemljič rekla, da je najlepše pri tem poklicu to, da smo dobri ljudi dje na kupu. To je velika

Lahko rečem le to, da se o tem tudi midva večkrat sprašujeva. (nasmešek)

●**Ali bi lahko rekli, da vam je usoda naklonjena?**

Da, dokler se zavedam, da jo sama krojim. Ni lahko ugotoviti, katere so tvoje prave želje. Lahko se ti uresničujejo in se hkrati izkažejo za napačne. Poznam ljudi, ki imajo odgovore na vse in vidiijo svet črno-bel, brez sivih con. Pri meni je drugače. Vedno znova raziskujem in odkrivam. Ko berem intervjuje izpred nekaj let, se držim za glavo, saj danes raz-

O »drami« v življenju:

»Sem eksplozivna in ne držim stvari v sebi. Sem direktna, nikakor pa ne maščevalna. Z leti sem začela ločevati stvari, ki res nekaj pomenijo. Ljudje nimamo drame, če se počutimo varno in nam je toplo v srcu. Če čutimo, da smo sposobni dajati, ljubiti, smo tudi sposobni sprejemati ljubezen. Vsak mora pri sebi razčistiti, katere stvari mu veliko pomenijo. Moje delo mi veliko pomeni, vendar delo nima vrednosti, če nimam doma, družine, nekoga, s komer lahko to delim.«

Ajda nerada govori o življenju s Sebastijanom Cavazzo, je pa zato povedala več o svojem otroštvu, ko so se veliko selili, pa tudi tem, kako je kot najstarejša od treh otrok orala ledino.

ščini, z očetom pa v angleščini, vsi trije skupaj smo govorili slovensko. Otroci hitro preklaplajo med različnimi jeziki in tudi jaz nisem imela težav. Ko smo se vrnili v Slovenijo, sem še vedno govorila z očetom angleško, potem pa me je začelo motiti, ker so me sošolci in prijatelji čudno gledali. Vsi so utihnili in me poslušali z odprtimi usti, meni pa je bilo nerodno ... Oče se spominja, da sem ga začela tepsti po trebuhu, ko je vztrajal pri angleškem pogovoru, saj sem se želela pogovarjati le še slovensko. Jezik mi veliko pomeni, saj sem igralka, magisterij pa sem naredila prav iz umetniške besede. Poleg tega je jezik živ organizem v nenehnih metamorfozah, ki jim ne moreš priti do konca in se jih

sreča. Lahko poskušaš s pomočjo komolcev priti pred druge, vendar to na dolge proge ne vodi nikamor. Res je, da je z igralci težko delati, saj imamo velik ego in smo zelo nesrečni, če smo prizadeti. A mlade igralske kolegice ne morejo ogroziti starejših kolegic, kot mene ne bodo mogle ogroziti mlajše kolegice, ko bom jaz starejša.

●**Ali je lažje, če imate v gledališču tudi partnerja?**

Partner je v gledališču le kolega.

●**S Sebastijanom vama je bilo tako rekoč usojeno, da se morata zaplesti. Ne samo da so vaju dali v iste predstave, prav on bi moral biti vaš partner v Štoriji, vendar si je tik pred snemanjem poškodoval nogo. Ali verjamete v usodo?**

mišljam drugače. Imam ponos, a hkrati vest, da to tudi na glas priznam.

●**Za to je potreben tudi pogum. Verjetno bi bilo na svetu drugače, če bi ljudje prisluhnili drugim in bi bili pripravljeni spremeniti svoje mnenje!**

Že resnično prisluhniti bi bilo dovolj.

●**Ali že čutite materski nagon?**

Želim si družine in otrok. Že to je veliko, da si priznam. Pred nekaj leti bi rekla, da mi to ne pride na misel. Zgodilo pa se bo, ko bo čas za to ...

●**Ali bo to s Sebastijanom? Je morada težava, da že ima odrasla otroka?**

Sebastijan ima čudovito družino. Od A do Ž. ■